No. 2196 Zaterdag 6 Februari 1926. 43ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOO DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau v. dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Admi: tratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

HET ZILVEREN HUWELIJKSFEEST

VAN

H. M. Koningin Wilhelmina

EN

Z. K. H. Prins Hendrik

1901 — 7 FEBRUARI — 1926.

Op den 17en October van het jaar 1900 deed de Koningin door de volgende proclamatie aan het Nederlandsche Volk mededeeling van haar voorgenomen huwelijk met HERTOG HENDRIK VAN MECKLENBURG:

„Het is mij een behoefte aan het Nederlandsch Volk, van welks levendige belangstelling in het geluk van Mij en Mijn Huis Ik diep ben overtuigd, persoonlijk mededeeling te doen van Mijne verloving met Zijne Hoogheid, Hertog Hendrik *van Mecklenburg-Schwerin.*

„Moge deze gebeurtenis, onder Gods zegen, bevorderlijk zijn aan het welzijn van Ons land en van zijne Bezittingen en Koloniën in Oost en West".

Den 16 October was de toenmalige Minister van Financiën PIERSON op Het Loo ontboden ten einde de tijding der verloving te vernemen. Dienzelfden dag stonden ook de eerste nieuwsberichten over het voorgenomen huwelijk in de dagbladen.

Niet alleen in Nederland en de Koloniën werd de tijding der verloving van de jeugdige vorsten met blijdschap ontvangen, ook van tal van buitenlandsche vorsten ontving de Koningin de hartelijkste gelukwenschen.

De trouwdag werd vastgesteld op 7 Februari 1901.

In de witte zaal van het Koninklijk Paleis aan het Noordeinde in den Haag had de *burgerlijke* trouwplechtigheid plaats.

De Koningin was gekleed in een kostbaar bruidsgewaad en had het hoofd getooid met den koninklijken diadeem: in de hand droeg zij een bruidsbouquet van witte orchideeën.

De bruidegom, Hertog Hendrik, droeg de uniform van Schout-bij-nacht.

Bij de plechtigheid waren behalve de Koningin-moeder Emma, o. a. ook tegenwoordig de moeder van Hertog Hendrik, Groothertogin Marie van Mecklenburg-Strelitz, voorts Hertog Adolf Frederik van Mecklenburg-Schwerin en de Vorst van Waldeck-Pyrmont.

De toenmalige Minister van Justitie CORT VAN DER LINDEN verrichtte de plechtigheid der trouwing voor de burgerlijke wet.

Hij noodigde het vorstelijk bruidspaar uit elkander de rechterhand te geven en te antwoorden op de vraag: „Verklaart Gij, dat Gij elkander aanneemt tot echtgenooten en dat Gij getrouwlijk alle de plichten zult vervullen, welke door de wet aan den huwelijken staat verbonden zijn? Wat is daarop Uw antwoord?"

Koningin en Hertog spraken gelijktijdig het „Ja" uit, waarna de Minister het huwelijk gesloten verklaarde.

Van deze handeling werd ten slotte een acte opgemaakt.

Hierna begaf men zich naar de Groote Kerk. Het vorstelijk bruidspaar reed in de gouden koets.

In de met veel groen en planten versierde kerk verrichte de hofprediker DR. VAN DER FLIER, de kerkelijke plechtigheden.

Na eenige gezangen en een korte toespraak van den hofprediker stonden allen op. De Koningin legde de rechterhand in de hand van den Hertog:

„HENDRIK, WLADEMIR, ALBERT, ERNST, PRINS DER NEDERLANDEN, HERTOG VAN MECKLENBURG, bekent Gij hier voor God en deze Zijn heilige gemeente, dat gij genomen hebt en neemt tot uwe wettige huisvrouw: WILHELMINA, HELENA, PAULINA, MARIA, KONINGIN DER NEDERLANDEN hier tegenwoordig; haar belovende, dat gij ze nimmermeer zult verlaten; haar lief te hebben en trouwelijk te onderhouden, als een getrouw en Godvreezend man zijn wettelijke vrouwe schuldig is; dat gij ook heiliglijk met met haar leven wilt; haar trouw en geloof houdende in alle dingen, naar uitwijzen van het heilig Evangelie?"

„Ja", klonk het duidelijk van de lippen des Prinsen.

„WILHELMINA, HELENA, PAULINA, MARIA, KONINGIN DER NEDERLANDEN, bekent gij hier voor God en deze Zijn heilige gemeente, dat gij genomen hebt en neemt tot uwen wettigen man, HENDRIK, hier tegenwoordig, dat gij hem belooft gehoorzaam te zijn, hem te dienen en te helpen, heiliglijk met hem te leven, hem trouw en geloof houdende in alle dingen, gelijk een vrome en getrouwe huisvrouw haren wettigen man schuldig is, naar uitwijzen van het heilig Evangelie."?

Toen klonk ook de stem van de Koningin krachtig en goed hoorbaar:

„Ja."— De ringen werden gewisseld, de Jonggehuwden knielden neder en ontvingen den zegen des Heeren.

Een *„Onze Vader"* besloot de eenvoudige plechtigheid.

* * *

Sindsdien zijn 25 jaren verloopen.

Het Koninklijk Gezin heeft als zijn uitdrukkelijken wensch te kennen gegen dit feest meer bijzonder in den intiemen huiselijken kring te willen gedenken.

Juist bracht de draadlooze het bericht, dat geheel het Koninklijk Gezin, de Koningin, Prins Hendrik, Prinses Juliana en Koningin-Moeder Emma deze week op *Het Loo* zijn aangekomen, om daar het zilveren huwelijksfeest in den familiekring te vieren.

Na het grootsch gevierd kroningsjubilé op 31 Augustus 1923 had het geheele Nederlandsche Volk gelegenheid gehad en ruim voldoende bewijzen van oprechte hulde en innige aanhankelijkheid gegeven aan het Vorstenhuis.

De slechte tijden, waarbij nog in Augustus van het vorig jaar de stormramp kwam en nu onlangs daags vóór en op den Nieuwjaarsdag de ontzettende overstrooming, waarbij een groot deel des lands in ellende en armoede, in naamloos lijden gedompeld werd door de verschrikkelijkste watersnood, waarbij alleen in de streek tusschen Maas en Waal 22.000 Hectaren vruchtbare grond overstroomd, 12 welvarende dorpen ontvolkt en de bewoners van have en goed beroofd werden, — dat alles waren inderdaad weinig geëigende omstandigheden om het land in een feestgloed te zetten.

De vijf en twintig regeeringsjaren en de 25 jaren van haar huwelijk hebben ons H. M. KONINGIN WILHELMINA door den adeldom van haar karakter steeds meer leeren waardeeren en hoogachten als een landsvorstinne, die meeleeft en deelneemt in het wel en wee en alle nooden van haar volk.

Eerst na 7 jaren werd het vorstelijk huwelijk gezegend door de geboorte van Prinses JULIANA, die het gelukszonnetje is der koninklijke Familie, de hoop van het Oranjehuis, de trots van het Nederlandsche volk.

Dezelfde strenge grondprinciepen, waarmee Koningin EMMA haar dochter WILHELMINA opvoedde en voorbereidde voor den Koningstroon, heeft ook Koningin WILHELMINA haar dochter JULIANA ingeprent.

De heilige leuze, die Koningin Wilhelmina eenmaal tot de hare maakte: *„Oranje kan nooit, ja nooit genoeg voor Nederland doen,"* heeft al de daden onzer Koningin bezield en leven ingestort.

Dat maakte ook, dat Zij zich zooveel waardeering en sympathie verwierf bij haar onderdanen.

God spare het Koninklijk Gezin nog lange jaren voor haar volk.

PROGRAMMA

der feestelijkheden ter viering van de

Zilveren Bruiloft

van

H. M. Koningin Wilhelmina

en

Z. K. H. Prins Hendrik

oo 7 Februari 1926.

VOOR HET GOUVERNEMENTSHUIS.

10 a. m. — 10,30 a. m.

Zanguitvoering te geven door het Surinaamsch Mannenkoor *„Ons Gezelschap."*

10,30 a. m. — 12 uur.

Behendigheidswedstrijd met autos, van af Wilhelminapark — Waterfort. Prijzen f 400!

BRIONPLEIN.

2 p. m. — 4 p. m.

Muziekuitvoering te geven door de Weesjóngens van Santa Rosa.
Hardloopen met hindernissen. } Prijzen:
Ring- en Tonsteken op Kruiwagens. } f 200.

MUNDO NOBO.

4,30 p. m. — 6 p. m.

Voetbalwedstrijd, opgeluisterd door het muziekcorps van de C. R. K. Volksbond.
Prijzen: *Elf verguld zilveren medailles.*

BRIONPLEIN.

7 p. m. — 9 p. m.

Muziekuitvoering — Bioscoopvoorstelling.

9,15 p. m. — 10 p. m.

Fakkeloptocht met 2 muziekcorpsen door de stad.

a) Beginpunt Gouvernementshuis langs Heerenstraat — Scharlo-weg — Penweg — Pietermaai — Breedestraat Gouvernementshuis.

b) Beginpunt Brionplein langs Klipstraat, Hoogstraat — Witteweg — Breedestraat — Brionplein.

De President;
J. MANSVELT BECK.
De Secretaris,
G. A. 't SAS.

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

Heb vroeger, 't is jaren hèr, onder deez'zelfde identieke streep hevig gediscussieerd met 'n zekeren pseudoniemer over de juistheid van 't betitelen als 'n *éxodus*, 't jaarlijksch wegtrekken van 'n troepje Eustatianen naar Amerika en de Bermuda's.

Hij zei, 't is 'n *éxodus*, ik zei: my dear, 't is er geen, 't lijkent er niet op, 't spijt me, maar U schijnt de draagkracht van 't woord *„éxodus"* heelemaal niet te snappen. Daarom, consequent als ik steeds tracht te zijn, 'n *éxodus* noem ik 't voorshands nog niet, maar dat op onze maildriemaster *„Ina"* elke maand 'n reuze-dosis Statianen onze haven worden binnengetouwd achter onze pufpuffende kittige motorboot, is 'n waarheid massief, als *Parkie* de olifant-intimus mijner jeugdjaren in de Rotterdamsche Diergaarde.

Mijn rustige rust bij 't zoo nu en dan beenen door Willemstad's straten, heeft sedert eenige maanden 'n geduchte knauw gekregen, want je kunt geen 100 passen doen, of je loopt 'n Statiaan tegen 't lijf.

„Well, I declare! Oh, Father, how are you!" klinkt 't dan, gevolgd door 'n shake-hand zoo intens-blij-hartelijk, dat je rechter nog tintelt tot in de byceps-zône, als er weer zoo'n andere pootige Statiaan in 't zicht komt.

En dat zijn toch diezelfde kindertjes met hun weleer zoo kleine poezelige handjes, die ik vroeger op St. Eustatius heb gedoopt, op school en catechismus met zoo'n animo heb uitgerust voor den onbarmhartigen levensstrijd, diezelfde arme blackies, die als engelen zoo rein voor je neerknielden op den zonlichten hemeldag van hun 1e H. Communie, en wier kinderlijke aanhankelijkheid mij steeds 't zoo eenzame leven op Statius verzoette.

Als ge nu uit dit voorgaande meent te kunnen distilleeren, dat ik onverdeeld verrukt ben over dit blijde weerzien nà zooveel jaren van mijn kleine lievelingen, dan hebt ge 't toch ietwat mis. 't Is oirbaar, dunkt me, hier 'n kleine distinctie te maken.

Van den eenen kant doet 't me goed dat terugzien, ook dat ze zoo flink uit de kluiten geschoten zijn, maar van den anderen kant vind ik 't diep treurig, zich verplicht achten hun *„Golden Rock"* te verlaten, om hier op Curaçao hun bôtram te komen verdienen.

't Is mijn vaste overtuiging, — want ik ken St. Eustatius door en door, — dat zulks niet noodig had behoeven te zijn, ik bedoel, dat ze allemaal hun bôtram, met er wat op en nog er wat naast, heel smakelijk op hun dierbren geboortegrond hadden kunnen savoureeren, als men indertijd maar naar mijn advies geluisterd had.

Niet te onderschatten factoren van dat weggezeil, zijn zeer zeker ook 't gebrek aan fut en pep van de inboorlingen, en hun verlangen ook iets van de wereld te zien, maar toch stemt 't treurig, dat de hoofdoorzaak van dat heengaan *in drommen*, berust op de allerellendigste economische toestand van St. Eustatius, die nu zoo heel anders had kunnen en *moeten* zijn.

Ik herinner me, bij de eerste steenlegging van mijn nieuwe kerk op Statius in 1910, de toenmalige Gezaghebber VAN GROL in z'n speech bij die plechtigheid o. a. er op wees, dat 't 'm vooral zoo'n genoegen deed, dat deez' nieuwe kerk gebouwd werd, omdat eruit bleek, dat de bisschop van Curaçao blijkbaar 'n toekomst zag in 't eiland, waarvan hij de eer had de gezaghebber te zijn.

In die jaren stond St. Eustatius in 't teeken van katoen.

Wuivende katoenstruiken op gouvernementsgronden en tallooze landjes van de kleine luyden, pinkten helwit als sneeuwvlokken in 't opale tropische zonnelicht.

Petroleummotor aan de baai tiktakte onvermoeid dag in dag uit de gekamde cottongin heen en weer, heen en weer, neerknetterden de zaadbolleties als weleer de hagel bij 'n Novemberstorm tegen de bevroren ruiten van onze gezellige Rotterdamsche huiskamer, en de zijdige katoen bolde al hooger en hooger, als 'n wattige wolk majestueus drijvend in den azuren aether boven onze wijdgapende *Quill.*

Zeker daar zat toekomst-muziek in voor ons aloud slaveneiland, want vergeet niet, de katoen van St. Eustatius was toen wereldberoemd, werd als *prima inter pares* bekroond met *goud.*

Zoo nu en dan lieten steamers op onze ree 't anker vallen, om 'n honderdtal balen katoen in te nemen, er was leven en bedrijvigheid in die dagen, op onze anders zoo in rustige rust dommelende rots.

En toch.... hoe enthousiastisch ook ik steeds geweest ben over deez succesvolle prachtcultuur, in woord en tal van *Eustatiaansche Ditjes en Datjes* heb ik sleeds koppig volhehouden — wat me 'n zee van onaangenaamheden bezorgd heeft — *naast* katoen en kleine cultures van zoete aardappelen, jams, suikerriet etc. moet hoofdzaak zijn en blijven, 't fokken op groote schaal van export-vee.

In een mijner artikels onder de streep, van 't jaar, — ik weet 't heusch niet meer, — heb ik daar *longe et late* over uitgeweid. En was men toen maar op dat beredeneerd advies ingegaan, dan zouden er nu niet zoovelen Statiaansche zwartmenschen door Willemstad rondscharrelen. De stakkers waren gewoon bij moeder's pappot gebleven, want ze hadden er 'n goed bestaan gehad.

Natuurlijk! De grond is schitterend, de jaarlijksche regenval gemiddeld 1122 m.M., meer dan voldoende om, volgens VAN KOL, op dit voor veeteelt zoo geschikte eiland steeds te kunnen rekenen op genoegzaam voedsel en water voor de beestenboel.

Nu weet ik ook wel, dat in die jaren waarover ik 't heb, 't gouvernement 'n prachtstier heeft laten uitkomen, om 't Eustatiaansche runderras te verbeteren, maar 't spijt me 't te moeten bekennen, ik was toen wel dankbaar, maar niet voldaan.

Er speelde me toen door 't brein 'n grootsche opzet, 'n veefokkerij op groote schaal, aangepakt op z'n Amerikaansch, wat getukken moest met 'n ietje durf en 'n groote dosis onbluschbare energie.

Zoo ongeveer was toen mijn gedachtengang:

Met steun van 't Gouvernement, driekwart van St. Eustatius gezet onder alfalfa en paragras, je aan vitamine verreweg rijkste krachtveevoer.

Door 'n deskundige, op de eilanden en 't vasteland van Zuid-Amerika prachtbeesten laten opkoopen, en naar St. Eustatius geëxporteerd.

Verschillende beplante grasvelden van 'n bunder of 5 met prikkeldraad afgezet.

Koeien er in.

Afgevreten, poort open, schreeuwende cowboys, ventre à terre gallopeerende schurende koelenlijven, poort dicht, wandelende botervaten verdwijnen tot hun spekkige ruggegraat in sappige alfalfa.

Vijfbunderland weer afgevreten, weer poort open, weer schreeuwende, etc, precies zooals in die hyper-rethorische volzin hierboven.

Zijn al die complexen kaal afgemaaid door raspige koeientong, dan staat 't gras in eetzaal no. I weer voeten hoog, en de biefstuk en rollade van 't slachtvee glimt van malschheid, en de vettige melk van de koeitjesboe borrelt schuimend omhoog in de blinkende emmers, goudgeel, roomig, als 't spier-en-hart-en-maag stalende levenssap bij uitnemendheid.

En dra ankeren er weer steamers op de ree van 't nu beroemde W. I. vee-eiland, tuk op 'n sappige runderhaas, en ook Curaçao, 't vermalen van de Venezolaansche zoolleer-koeien, o zoo moê, heeft 'n geregelde maandelijksche stoomdienst ingelegd voor 't invoeren van slachtvee met onder 'n vetlaag bedolven ribben, met 't illustre gevolg, dat de sterfte in Willemstad 'n reuzepercentage daalt, en 't waggelen van corpulenties van 'n 250 pond en meer, door onze straten, 'n doodgewoon verschijnsel geworden is.

Ben me bewust, dat menig lezer, meelijdend glimlachen zal over dit ietwat ge-exalteerd geschrijf, en toch is er niets belachelijks in.

Alle mij bekende auteurs van ouderen en jongeren datum, hetzij ze 't hebben óf over den geologischen, òf geographischen óf economischen toestand van dit eiland, allemaal zijn ze 't roerend eens, dat St. Eustatius uitermate geschikt is voor 'n winstgevende veefokkerij.

't Blijft me heusch 'n raadsel, waarom men toch nooit in die lijn, in die richting, 'n breed opgezette serieuse poging gedaan heeft, om Statius er weer boven op te helpen.

Curaçao en andere Zeehavens.

III.

CURACAO—AMSTERDAM.

In het begin van dit jaar zijn de officieele cijfers gepubliceerd van het aantal stoomschepen, gedurende 1925 te Amsterdam en Rotterdam binnengekomen, zoodat we onze lijst gepubliceerd in *Amigoe* van 16 Januari ll. nu volledig kunnen aanvullen.

De cijfers voor AMSTERDAM ontleenen wij aan de *Rede* van den Heer E. HELDRING, Voorzitter van de *Kamer van Koophandel* te Amsterdam, uitgesproken in de openbare vergadering dier Kamer op 5 Januari 1926.

Zooals we in het Nr. van 16 Januari ll. onze berekening maakten, zou het *aantal* schepen voor Amsterdam dat van Curaçao voor 1925 zeker niet te boven gaan. De bruto inhoudsmaat zou waarschijnlijk voor 1925 iets hooger zijn. Doch beiden zijn er een heel eind beneden gebleven, zooals de volgende statistiek duidelijk in het licht stelt:

Het aantal **Zeeschepen**, binnengekomen in de haven van **AMSTERDAM**, bedroeg in

Jaar	*aantal schepen*	*bruto inhoud in M3.*
1924	3016	18.101.186 M3.
1925	2999	18.625.534 M3.

voor CURAÇAO

Jaar	*aantal schepen*	*bruto inhoud in M3.*
1924	3175	12.646.306 M3.
1925	3469	19.036.165 M3.

Zoodat zoowel het *aantal* schepen als de *bruto inhoudsmaat* als ook de jaarlijksche stijging voor onze haven veel aanzienlijker is dan voor Amsterdam.

Voor de overige cijfers verwijzen wij naar het artikel van 16 Januari. In datzelfde Nr. zeiden wij, dat Amsterdam ook een aanzienlijke *binnenvaart*, zijn groote vloot van rivierschepen voor de dóórvoer der goederen heeft, welke binnenvaart *niet* in bovengenoemde cijfers is opgenomen. Hoe aanzienlijk deze is, blijkt uit de volgende cijfers

De RIJNVAART van AMSTERDAM bestond in

Jaar	*aantal schepen*	*bruto inhoud*
1924	1844	1.452.450 M3.
1925	2436	1.913.394 M3.

IV.

CURAÇAO-ROTTERDAM

Wanneer we hier de cijfers van de haven van **Rotterdam** meedeelen, dan is dat niet om ons te willen meten met Rotterdam, zooals we dat bij Amsterdam konden toen, doch alleen om te laten zien, hoe reuzenver onze havenbeweging van die van Rotterdam nog verwijderd is, dat trouwens met Hamburg en Antwerpen tot de drie grootste zeehavens van het vasteland van Europa behoort.

In het eerste nummer vau dit jaar vertelden wij zoo terloops, dat in 1924 op den laatsten December het 10.000ste zeeschip de haven van Rotterdam binnenkwam. In 1925 gebeurde dat reeds op 23 November. Ziehier meer volledige cijfers.

De cijfers, die wij hier publiceeren, zijn alleen van de schepen, die voor *Rotterdam* bestemd waren, en niet die van de schepen, die den *Nieuwen Waterweg* binnenkwamen, welk aantal ± 1000 schepen per jaar meer bedraagt dan voor Rotterdam.

Haven van ROTTERDAM

Jaar	*aantal schepen*	NETTO *Reg. Ton*
1924	10.257	15.568.117
1925	11.220	17.213.513

Bij de cijfers van Rotterdam zijn de bunkerbooten *niet* inbegrepen. Bij die van Curaçao wèl. Het aantal bunkerbooten voor Rotterdam bedroeg in 1925 precies 1200.

Wat het aantal *zeil*schepen betreft, is dat voor Rotterdam zeer gering. Zoo b.v. kwamen in de maand December 1925 daar slechts 6 *zeil*schepen en 4 zeelichters binnen. Voor Dec. 1924 bedroeg dit getal resp. 2 en 4, zoodat we voor zeilschepen en lichters per jaar ± 100 kunnen rekenen, terwijl dit voor Curaçao in 1924: 1384 en in 1925: 1340 schepen bedroeg.

Herleiden wij de inhoudsmaat van de schepen, die onze haven binnenkwamen van *netto M3 inhoud* tot *netto Reg. Ton* om ze met Rotterdam te kunnen vergelijken (1 M3 = 0.353 Reg. Ton), dan krijgen we voor

CURAÇAO

Jadr	*aantal schepen*	*inhoud netto M3.*	*inhoud netto Reg. Ton.*
1924	3175	7.380.880 M3.	= 2.605.450
1925	3469	11.152.961 M3.	= 3.936.995

Ten opzichte van de zeehaven van Antwerpen geeft het volgende bericht in de *Maasbode* van 27 December ll. eenig nader inzicht:

De hoop der Antwerpenaren, dat de havenbeweging dit jaar (1925) een dusdanig record zou slaan, dat men de aankomst van het 10.000ste zeeschip zou kunnen vieren, zal *niet* in vervulling gaan.

Op 1 December kwam men nog ongeveer 980 schepen te kort en alles deed voorzien, dat Antwerpen het recordcijfer zou halen.

Maar December was minder gunstig en de stormen der laatste dagen hebben het cijfer der aankomsten nog doen dalen.

En vergeet niet, dat Holland wel degelijk verplichtingen heeft aan die thans van alle glans beroofde West-Indische parel, weleer als 'n Ko-hi-noor schitterend in haar Caraïbischen eilandenketen.

„Daar woont 'n volk van 't donkere ras, welks arbeid in het verleden rijkdommen schonk aan onze voorvaderen, en voor welks toekomst wij verantwoordelijk zijn", zegt VAN KOL, zoo treffend juist en waar.

't Is toch tè dol om los te loopen, dat waar weleer 'n 30.000 menschen 'n bestaan vonden, nu gehongerd wordt door 'n duizendtal.

En dan te moeten hooren uit hun kinderlijke brieven, dat ze zoo mooi vooruit gaan. Verbeeld U, Father, allemaal gemetselde goten in de straten, en in 't jubileumpark een tent van beton.

Wat hebben die arme stakkers, God betere 't, nu toch aan 'n muziektent, als slechts de eenige muziek, die ze hooren, is 't roffelen van hun maag, en aan gemetselde goten, terwijl de braakliggende vruchtbare landouwen, onder 't snel voortwoekerende onkruid schuil gaan.

En 't kan zoo heel goed anders zijn. St. Eustatius behoeft niet hulpbehoevend te wezen, dat is mijn vaste overtuiging.

Herinner me nog in 't begin van mijn Eustatiaansche jaren, toen we al geruimen tijd verstoken waren van zóó goed als alle medicinale hulp, ik in arren moede pende onder *Amigoe*-streep: „Als Holland, als Curaçao dan toch niets voor St. Eustatius doen wil, verkoop in Godsnaam 't eiland maar aan Amerika."

Toen stak er 'n storm op tegen mij, dien onverlaat van 'n onvaderlandslievenden Jan Paul,.... maar. in no-time had Statius z'n medicus.

Zeg nu eens eerlijk, maar asjeblief kalm, zou 't er op St. Eustatius nu economisch niet heel anders uitzien, als ze indertijd op mijn onbesuisd voorstel waren ingegaan?

En toch heeft Holland 'n Europeesche vermaardheid van de eminentste, meest practische, succesvolle koloniale mogenheid te zijn.

Aan 't langzamerhand meer en meer aftakelende St. Eustatius zou je dat anders heelemaal niet zeggen, waar of niet?

* * *

Weet je, wat jammer is? Dat onze Koloniale Raad zich zoo bitter weinig voor onze Bovenwindsche eilanden interesseert.

In 't geacht Lid V. D. VEEN ZEPPENFELDT heeft Aruba steeds een krachtige onvermoeide en succesvolle pleitbezorger gehad, maar voor de belangen van de arme Bovenwinders heeft nooit zulk 'n zwaar geharnaste paladijn op de bres gestaan.

Die indruk krijg je tenminste, dat ons Bovenwindsch drietal meer beschouwd wordt als 'n quantité negligeable, wat fout is, want de belangen te behartigen, met intens-animo, van *geheel* de kolonie, zijn toevertrouwd aan 't opofferend wijs beleid van ons doorlucht Koloniaal Parlement.

Me dunkt, de eenige plausibele reden van die povere belangstelliug schuilt 'm hierin, dat ze, met 'n enkele uitzondering, zoo goed als niets weten van die drie zustereilanden, en „dat mos nou toch heusch niet magge", zou een Rotterdamsche tankklinker zeggen.

De eenige oplossing in die betreurenswaardige lacune in practische bestuurspolitiek is, ga zelf 'ns kijken, m.a.w. laten 'n paar leden v.d. Raad worden afgevaardigd, om zelf 'ns poolshoogte te gaan nemen, dat is heusch „je", dan heb je 'n houvast, onbekend maakt onbemind.

En nu ben ik uitgepraat, neen, toch niet, slechts nog eventjes 'n practisch advies, aan die voor dezen grooten West-Indischen oversteek, zich uitrustende, hoogmogende Heeren.

Neem 'n paar demijohns *regen*water mee, want aan boord v.d. „*Ina*", kunt ge je brandende zeeziekerige dorst slechts lesschen, met je reinste Curaçaosch *put*water.

Of ik dan ook 'n geprononceerd anti-putwaterman ben?

Heelemaal niet, maar heb den indruk gekregen, dat de Kol. Raadsleden dit wel zijn; zeer zeker ietwat ontaard, want hun voorvaderen, de rasechte Curaçaosche plantage-Shons prefereerden mijlen hoog *put*- boven *regen*water: „geloof me, pastoor, *regen*water, ajakkes, daar zit geen bouquet in."

En nog iets, en dit ten slotte.

Chamberlain, de oude Chamberlain met z'n monôcle, de kwade genius van den boerenoorlog, sprak indertijd — llen Aug. 1898— in 't Engelsche Parlement, toen aan de orde was de penible toestand van de Engelsche West-Indische eilanden, die toen vrijwel op 't apengapen lagen, 't volgende:

„We will not let them rot", en oorverdoovend was 't applaus en 't gewuif en enthousiastiek hear! hear! van 't geheel, anders zoo slaperige geeuwende Huis.

Maak me sterk, als de twee afgevaardigden weer van de Bovenwindsche eilanden op Curaçaoschen boôm, zij nog ietwat bleekneuzig, zijn aangespoeld, diezelfde kreet, ná uitgebracht verslag, donderend weerklinken zal in 't sober, maar keurig gewit, zaaltje van ons Koloniaal Parlement:

No! no! no! We will not let them rot!!!
En nu is 't welletjes.
Tabeh!

JAN PAUL.

San Willibrordo
Jan. 25/26.

Berichten uit de Kolonie.

Onze Draadlooze.

Elken Maandag en Donderdag avond ten 6 uur ontvangt tegenwoordig ons Draadloos station rechtstreeks eenige berichten door middel van de kortegolfzender van uit den Haag.

Zooals we nog uit de berichten van Maandag avond ll., gepubliceerd in *El Boletin Comercial* van Donderdag, konden nagaan, komen deze berichten correct en compleet over. Het eenige wat we er op zouden kunnen aanmerken, is dat die berichten maar proefzendingen zijn, om te bewijzen dat de verbinding met de korte golf uitstekend is. En dat bewijs is doorslaand. Doch men kan duidelijk zien, dat die berichten niet van een journalist, noch minder van een persbureau afkomstig zijn. Het is een allegaartje van niet veel belang. Wij zouden liever wenschen, dat het *Aneta*- of *Dias*-persbureau zich met de keuze en samenstelling dier berichten belastte. Dan kregen we wat degelijks.

Maar we mogen, zoo al niet voldaan, toch voorloopig alweer tevreden zijn. Wij gaan vooruit en binnen kort nog veel meer. Want met het SS. „Venezuela" a.s. 17 Februari wordt hier ook een *korte-golf-zender* verwacht. Dan kunnen we dus daarmee *rechtstreeks* naar Holland draadlooze berichten zenden. Dat kan een heele ommekeer in het telegrafisch verkeer teweeg brengen.

Dr. M. Gerstl.

In ons vorig nummer konden we nog kort berichten, dat Dr. GERSTL, onze havendokter, met eervol ontslag den dienst verlaat, en door een nieuwen dokter ARENDS, oud-marineofficier van gezondheid, vervangen wordt. Dr. M. GERSTL heeft onze havenbeweging van 45 stoomschepen vóór den oorlog zien dalen tijdens den oorlog tot 25, en ook zien groeien en grooter worden tot 213 *stoom*schepen per maand, waarbij nog geregeld ± 100 *zeil*schepen komen. Dat is 300 schepen per maand, gemiddeld dus 10 per dag. Vóór dag en dauw moet de havendokter reeds klaar staan, dikwijls nog laat in den avond en niet zelden midden in den nacht. En die een kan iedere scheepskapitein Dr. GERSTL nageven, dat hij nooit op zich wachten liet, altijd op tijd present was, niettegenstaande een motorboot om hem aan boord te brengen, dikwijls zoek was of staakte.

Alle hulde aan Dr. GERSTL die zijn taak 12 jaren lang met zooveel opgewektheid en accuratesse vervuld heeft.

Wij wenschen den nieuwen havendokter niets anders, dan dat hij dat mooie voorbeeld van Dr. GERSTL zal navolgen en het ook zoo lang zal volhouden.

Auto-ongeluk.

In den nacht van Zaterdag op Zondag ongeveer ten 3 uur reed een auto op den Roodeweg, ter hoogte van het gebouw voor *dakloozen*, in volle vaart tegen een paal van het electrisch licht. De auto werd geheel vernield. De weg is daar breed genoeg, en was bovendien door geen andere auto versperd. Maar de inzittende jongelui kwamen van een danspartij op Charro, en waren heel vér boven hun theewater. Alle drie, twee mannen en een vrouw, werden met diepe sneden aan het hoofd verwond.

De jonge dame (?!) verloor er bovendien nog het puntje van haar neus bij. Wij hopen dat hiermede de liefhebberij voor zulke nachtelijke bachanaliën voor goed zal verdwenen zijn.

Onverantwoordelijk.

De Curaçaosche Courant van de vorige week bevatte de volgende:

Waarschuwing.

„Naar wij vernemen zouden weder door personen, die uitsluitend belang hebben bij het transport der betrokken arbeiders naar Cuba, pogingen worden aangewend om Curaçaosche en Arubiaansche werklieden te werven voor arbeid op de suikerplantages te Cuba.

De ondervinding heeft geleerd, dat arbeiders, die op dergelijke aanbiedingen ingaan, na aankomst in den vreemde, terstond aan hun lot worden overgelaten door de personen, die hen overbrachten, en dat groote ellende en schrijnende armoede meermalen het lot zijn geweest van Curaçaosche onderdanen, die tot vertrek naar Cuba besloten.

Waar het Gouvernement van Curaçao, met het lot der landskinderen begaan, nog in het afgeloopen jaar aanmerkelijke bedragen heeft uitgegeven voor kostelooze terugbrenging van op Cuba noodlijdende Curaçaonaars, daar acht het zich verplicht, waar iedere werkwillige thans op de eigen eilanden behoorlijk betaalden arbeid kan vinden, met den meesten klem te waarschuwen tegen overijld en onraadzaam vertrek naar Cuba."

Tot zoover de *Waarschuwing*, die naar wij mogen veronderstellen van officieele zijde afkomstig is.

Wij weten *niet*, wie de ronselaars zijn, die nu weer bezig zijn arbeiders voor Cuba aan te werven. Als 't vreemdelingen zijn, zullen ze hier toch wel hun handlangers hebben.

In ieder geval blijkt hier zonneklaar, hoe gewetenloos en onverantwoordelijk hier wordt te werk gegaan.

Noch het groot belang van onze eigen eilanden en van de groot-bedrijven, die zoo dringend werklieden noodig hebben, noch het belang der gezinnen, die men opnieuw tracht uiteen te rukken, noch het groot gevaar voor demoralisatie van de personen, die men aanwerft, wordt hierbij in het oog gehouden, maar alleen persoonlijk vuig winstbejag, waaraan al die hoogere belangen gewetenloos worden opgeofferd, is hier de drijfveer.

Wij hopen, dat geen enkele arbeider, die tegenwoordig hier overal ruim zijn brood kan verdienen, zich door de mooie voorspiegelingen dier ronselaars zal laten verleiden. Wij durven zelfs vertrouwen, dat ook alle personen van invloed, zooveel in hun vermogen is, de pogingen van deze ronselaars zullen belemmeren en tegenwerken.

Isla.

Het opleggen van eenige tankschepen en het uitvaren van slechts 3 tankbooten per dag naar Maracaibo is gelukkig maar van zeer korten duur geweest.

Deze week voeren weer elken dag geregeld vier tankbooten naar Maracaibo.

Het Curaçaosche Droogdok.

Van de meeste bevoegde zijde ontvingen we de mededeeling, dat het *Droogdok* voor de *C. S. M.* gebouwd wordt door de *Rotterdamsche Droogdok My.* Het dok bestaat uit *vijf* afdeelingen, het is 320 voet lang, 76 voet breed, en 30 voet diep, het heeft een hefvermogen van 3000 Eng. ton. Het zal geheel gemonteerd naar hier gesleept worden en waarschijnlijk in Augustus van dit jaar hier aankomen.

GEBOREN.

Carla

DOCHTER VAN

H. van Lente-en
D. v. Lente-Hoenson

Curaçao, 2 Febr. 1926. 1—3

Geen Petroleum in Suriname.

De laatste jaren is meermalen de veronderstelling geuit, dat er ook in den bodem van Suriname petroleum zou te vinden zijn. Er is ook meermalen naar gezocht. De laatste maal nog in de tweede helft van 1924 door het Syndicaat-Koker, door wien de mijningenieur ROMANES voor dit onderzoek werd uitgezonden. Blijkens publicaties van den bekende SIR JOHN HARRISON in Demerara, zoo lezen wij is *De Surinamer*, is de Heer ROMANES het met hem eens, dat petroleum met de meeste kans op succés gezocht moet worden in het Corantijngebied, dus in het grensgebied van Suriname en Britsch-Guyana, doch dat de kans om deze in exploitabele hoeveelheden aan te boren zoo goed als uitgesloten is.

PROF. HARRISON is deze meening met zooveel overtuiging toegedaan, dat hij, naar aanleiding van plannen van een nieuw Syndicaat om boringen te doen in Demerara, den raad geeft het uitgetrokken geld liever aan iets beters te steden.

De dekiading van de „Almelo."

Vorige week deelden we mede, dat het *SS. Almelo* dien dag hier binnen kwam o. a. met een dekiading van een lichterschip van 40 ton, twee dekschuiten ieder van 25 ton, alle drie op het vóórschip geplaatst en nog een dekschuit van 20 ton gewicht op het achterschip.

In aanmerking genomen, dat die lading te Amsterdam met een speciaal en bok van de *Amst. Droogdok Mij.* aan boord van de *Almelo* werd geheschen, toonden we ons zeer benieuwd, hoe het lossen van die zware stukken hier zou afloopen.

Dienzeltden middag na aankomst zijn de drie dekschuiten heel vlot gelost. Zondag middag nam men het zware lichterschip van 40 ton onder handen. Alle voorzorgsmaatregelen waren met veel overleg getroffen. De schuit hing met twee trossen vastgemaakt aan een staalkabel. Toen werd hij opzij langs boord van het Stoomschip gedraaid en langzaam liet men hem zakken. Opeens nog nauwelijks drie Meter boven water, knapte de staalkabel als een draadje doormidden en met een ontzettende slag viel het lichterschip op het water. Het liep gelukkig af zonder persoonlijke ongelukken. Ook de schade schijnt nog al meegevallen. De koppen van eenige klinkbouten aan een paar staalplaten waren afgerukt.

Het lichterschip is voor Maracaibo bestemd.

Nieuwe Tankboot.

Gisteren morgen is de *Maximina*, de laatste nieuwe tankboot van 2300 ton van Holland hier binnengekomen. Hiermede is de tankvloot van de C. S. M. voor transport van ruwe olie van Maracaibo naar Curaçao compleet afgebouwd en afgeleverd.

Het zilveren huwelijksfeest van onze Koningin.

Morgen vroeg ten 8 uur zal in de Kathedrale Kerk van Otrabanda een plechtige Hoogdienst met bisschoppelijke assistentie plaats hebben om God dank te zeggen voor alle zegeningen gedurende de 25 jaren van het huwelijk van H. M. KONINGIN WILHELMINA en Z. K. H. PRINS HENDRIK. Na de H. Mis zal Z. D. H. Mgr. VUYLSTEKE den lofzang *Te Deum* inzetten, die door het zangkoor zal gezongen worden.

S.S. „Ohio"

Het toeristenschip *Ohio* van de *R. M. S. P.* is gisteren morgen eerst ten half twaalf uur onze haven binnengekomen. Misschien heeft de sterke tegenwind en stroom deze verlating veroorzaakt.

Gisteren avond 6 uur verliet het weer ons haven en ging naar La Guayra.

Wat een bof!

Onder het opschrift: *„Een bate voor de Koloniale Kas "* lazen we in No 53 van 31 December ll. van het Kol. Weekblad het volgende bericht over Curaçao:

„Ons oog viel eenige weken geleden op een bericht in het *Handelsblad*, meldende dat een wetsontwerp was ingediend tot verhooging van hoofdstuk VII A der Staatsbegrooting voor 1924. Daarbij werd voorgesteld een nieuwe post: rente over het zich in 's Rijks schatkist bevindende tegoed van Curaçao f 71. 200.—Uit de toelichting bleek, dat de eigenlijke vergoeding over 1924 bedraagt f71 144.28.

Overigens is verwezen naar de toelichting van een op 28 Nov. 1924 ingediend wetsvoorstel. waarbij over 1922 en 1923 met dezelfde omschrijving uitgetrokken is f 88. 000. –

„Curaçao heeft,,' zoo wordt daar gezegd, „sedert 1922 een tegoed bij 's Rijks schatkist, dat, in verband met de kasbehoeften der kolonie wisselend, op 31 Dec. 1923 fl 1. 111. 923.12 bedroeg. Krachtens eene met den Minister van Koloniën getroffen overeenkomst zal het Rijk over dit tegoed een rente vergoeden tot hetzelfde percentage als voor voorschotten aan de koloniën wordt in rekening gebracht, zijnde thans 5 pCt." Zouden er geen termen zijn de Curaçaosche begrooting voor 1929 met een dergelijke bate rekening te houden ?"

Toename van olieverbruik.

In 1913 kon men het aantal schepen dat met olie gestookt werd, op hoogstens 3% van het totaal aantal schepen schatten

In 1925, dus 12 jaar later, was het percentage rseds tot 34% gestegen, dus méér dan het zesde deel, der schepen werd met olie gestookt.

De olieproductie steeg dien tengevolge van 50 millioen ton tot 140 millioen ton.

Officieële berichten.

(van de vorige week)

De detacheeringstermijn van den heer Ir. G. J. H. Molengraaff, Chef van den Mijnbouwkundigen dienst, is verlengd met drie jaren ; aan genoemden heer Molengraaff, thans ook belast met de waarneming van de betrekking van Directeur van Openbare Werken, is, wegens bijzondere reden, vier maanden verlof verleend en de heer Ir. J. H. de Puy, toegevoegd aan den Chef van den Mijnbouwkundigen dienst op Curacao, is tijdelijk belast met de waarneming van de betrekking van Directeur van Openbare Werken.

Aan den onderwijzer J. K. Z. Lampe, hoofd der Julianaschool op Aruba is, wegens ziekte, een maand vrijstelling van dienst verleend.

Aan den seiner P. A. Simon, hoofd van den post voor D. T. op Aruba is wegens andere reden dan ziekte, twee weken vrijstelling van dienst verleend en de seiner D. B. Oduber, thans met vrijstelling van dienst op Aruba, is gedurende de afwezigheid van den seiner P. A. Simon belast met de waarneming van de functien van hoofd van den post D. T. op Aruba,

J. M. de Windt Fz. , Mozes Tweeboom en Johan N. Hooi zijn benoemd tot tijdelijke hulpkommiezen der belastigen alhier

(van deze week.)

Aan den gouvernements-geneeskundige M. Gerstl is, uit hoofde van lichaamsgebreken. eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Aan Mevr. A. Mussenden, geb. Johnson, schrijfster op St. Eustatius, is, op haar verzoek, eervol ontslag 's Lands dienst verleend.

Aan Mej. S. F. Schotborgh, schrijfster ter Inspectie van het Onderwijs alhier, is, op haar verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend en Mej. J. C. Evertsz is benoemd tot tijdelijk schrijfster en werkzaam gesteld ter Inspectie van het Onderwijs.

Mej. Cornelia Nicolina van der Wall Dovale, in het bezit van de akte als onderwijzeres vierde klasse, is tijdelijk werkzaam gesteld aan de Emmaschool alhier.

Francisco Quant is door den Gezaghebber van Aruba tijdelijk belast met de waarneming van de betrekking van havenmeester-loods op Aruba.

De tijdelijke kweekelinge Mej. N. Römer is ontheven van haar werkzaamstelling aan de Hendrikschool alhier en tijdelijk werkzaam gesteld aan de Voorbereidende klassen aan de Wilhelminaschool alhier.

Aan den heer J. L. C. Monsanto is, op zijn verzoek, onder dankbetuiging voor de als zoodanig bewezen diensten, eervol ontslag verleend als wijkmeester van de 3de wijk Willemstad en de heer P. F. Leon is benoemd tot wijkmeester van de 3de wijk Willemstad.

De Gouverneur heeft bepaald, dat op Zondag, den 7den dezer, ter herdenking van het zilveren huwelijksfeest van Hare Majesteit de Koningin en Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins der Nederlanden, bij zonsopgang de vlaggen op de openbare gebouwen, de forten op dit eiland, en op de gouvernementsvaartuigen zullen worden geheschen, en met zonsondergang zullen worden gestreken.

Veiligheidsboekje.

Wat wij weten en niet doen.

Wij weten, dat we rechts moeten houden, wanneer we elkaar op straat of weg te voet, per fiets, per auto, per motorfiets, per rijtuig, per vrachtwagen tegenkomen om gelegenheid tot passeeren te geven. Wij weten, dat we links moeten voorbij gaan, den voetganger den wielrijder, den automobilist, den koetsier, den voerman.

Wij weten, datwe rechts moeten houden om hen, die ons willen inhalen, het passeeren mogelijk te maken.

Wij weten, dat we op een rijwiel niet op rijtjes naast elkaar mogen blijven rijden, als andere wielrijders passeeren willen.

Wij weten, dat we niet midden op een straat of weg moeten gaan staan voor het uitmaken van een praatje.

Wij weten, hoe gevaarlijk het is, dat kinderen de straat als speelterrein gebruiken.

Wij weten, dat de wetten er niet zijn om te worden overtreden.

Wij weten nog veel meer, hoe 't niet moet en toch doen wij het, d.w.z. het meerendeel der menschen.

En waarom doen wij het?

Waarom doen wij niet gelijk 't behoort? Ja, waarom niet? . . . .

(De Kampioen.)

Koloniale Raad.

Zitting op Maandag, den 8n Februari 1926, des avonds om 8 uur.

Te behandelen onderwerpen ;

Ingekomen stukken.

Willemstad, den 5n. Februari 1926

De Griffier van den Raad,

BOOMGAART.

Ontvangen

van den Heer J. E. VAN DER MEULEN alhier een maandkalender, reclame voor de ontbijtkoek van de firma JOS J. LAMBERMONT, 's Bosch, waarvan genoemde Heer de vertegenwoordiger is voor Curaçao.

ALLERLEI.

Nieuwe vinding op radiogebied.

Naar de *Weekly Dispatch* meldt, zal er binnenkort op de Engelsche markt een kristal ontvanger verschijnen, die in staat is met een lamp ontvangtoestel te wedijveren. Het zal zelfs mogelijk zijn ontvangst te krijgen met een luidspreker, die een weinig afwijkt van de bestaande type.

Zoowel de naam van den uitvinder als de technische details zijn nog geheim.

De bevolking van New-York.

Blijkens de resultaten der laatste telling had New York 5. 873. 356 inwoners. Op 1 Januari 1920 bedroeg het inwonerstal 5. 620. 048. Er was de laatste vier of vijf jaar geen groote toeneming. Dat heeft ten deele zijn verklaring in de aanmerkelijke beperking der immigratiebeweging, en ten deele ook hierin, dat een groote deel van het stadgebied reeds is volgebouwd en de in werkelijkheid reusachtige bevolkingstoeneming van het ekonomisch stadskomplex New—York (dat is Groot New-York met de omgelegen steden en dorpen buiten de feitelijke stadsgrens) zich buiten de New-Yorksche grens afspeelt.

Verdrijving van ratten door carbid.

In *„De Kleinveeteelt"* van 3 December j. l. deelt P. BOIDIN te Oosterburg (Z) mede, dat hij nu reeds ruim een jaar lang ter verdrijving van ratten carbid onder en om zijn kippenhok strooit. Hij kwam indertijd op de gedachte dit middel toe te passen door het feit, dat ratten een afkeer hebben van stoffen die een sterke lucht verspreiden, zooals teer e. d.

Om de 4 á 6 weken wordt opnieuw gestrooid. Van het oogenblik af, dat B. met het strooien van carbid begonnen is, hebben zich geen ratten meer vertoond, dank zij dit goedkoop, ongevaarlijk en gemakkelijk aan te wenden verdrijvingsmiddel.

BUITENLAND.

AMERIKA.

Katholiek Hooger-Onderwijs.

In de Vereenigde Staten zijn een groot deel der hoogescholen en universiteiten geen staatsinstellingen, maar particuliere stichtingen, waarvan sommige over reusachtige inkomsten beschikken.

De Katholieken zijn in de oprichting van scholen voor hooger onderwijs niet achtergebleven. Behalve de George Washington Universiteit, de katholieke Universiteit van geheel Amerika, hebben zij, met de hulp van verschillende religieuze Orden en Congregaties, in vele Staten, faculteiten ot hoogescholen opgericht; zoo de Fordham Universiteit te New York, de Georgetown Univ. te Washington, de Marquette Univ. te Milwaukee, de John Carroll Univ. te Baltimore, de Loyala Univ. te Chicago, de St. Louis Univ. in de stad van denzelfden naam, de Creighton Univ. te Omaha, de Columbia Univ. te Portland, en verder te Chicago, Niagara Falls, Detroit, New Orleans enz. Hoewel geen dezer inrichtingen over zoo onuitputtelijke hulpmiddelen beschikt als b. v. een Yale of Harvard Universiteit, maken zij onder de honderden Amerikaansche halve of heele hoogescholen lang geen slecht figuur. Hetgeen moge blijken uit het volgende ontleend aan „*America*" van 26 Sept. ll.

Om te beginnen met de *geneeskunde*: de „American Medical Association" rangschikt de medische scholen in drie klassen naar hun wetenschappelijke verdienste; dit jaar plaatste zij 65 scholen in klas A.; 4 in kl. B; en 6 in kl. C. Al de katholieke medische scholen zijn in klas A., de hoogste. Het resultaat van haar werk kan het best beoordeeld worden naar den uitslag der staatsexamen; welnu, in 1924 slaagden 96.1 percent onzer candidaten in die examens.

De positie, onze kath. St. Louis Universiteit in het veld der medische opleiding bekleedt, kan men het best waardeeren, als men ze vergelijkt met scholen als Harvard en Johns Hopkins, die een wereldnaam hebben. Gedurende het tijdvak 1910-1923 incl. zijn van de 831 gegradueerden der kath. St. Louis Univ., die zich in verschillende Staten aan het staatsexamen onderwierpen, slechts 11 personen gedropen. Harvard kon het zoover niet brengen, want het had 13 niet-geslaagden op 771 candidaten. en Johns Hopkins 17 op 680. En bij het examen van 1920 voor de staatscommissie in Missouri, waar zich toch 85 canditaten aanboden van universiteiten in 12 Staten gelegen, behaalde de kath. St. Louis Univ. de 15 eerste plaatsen.

Op *tandheelkundig gebied* behooren de kath. scholen van Creighton, St. Louis en Marquette onder de grootste, de meest modern ingerichte en meest compleet uitgeruste in de Ver. Staten.

De tandarts, gelijk de geneeskundige, heeft boven en behalve een degelijken theoretischen cursus, een overvloed van klinische praktijk noodig. De kath. klinieken van Creighton, St. Louis en Marquette, gelegen als zij zijn in groote plaatsen, zijn in een ideale positie om die aan te bieden. De 165 operatiestoelen voor tandheelkunde van de Marquette Univ. worden gedurende het geheele schooljaar door patienten belegerd; en de kliniek van de St. Louis Univ. behandelde van Juni 1924 tot Juni 1925 meer dan 5.600 patienten, de herhaaldelijk behandelden niet eens meegerekend.

Onder de leiding van haar deken dr. H. L. Banzhaf heeft de tandheelkundige faculteit van Marquette een nieuwe cursusregeling voor dentisten ingevoerd, die erkend wordt een van de grootste verbeteringen op het gebied der tandheelkundige opleiding te zijn uit de laatste jaren. Tengevolge daarvan is Marquette nu een van de gangmakers in het vak. en zijn delegaties van universiteiten uit heel de Ver. Staten en uit Canada daar hun licht komen opsteken. Een van deze inspecteurs, dr. Weston Rice, directeur van de afd. voor wetenschappelijk onderzoek van de „American Dental Association", verklaarde, dat de studenten in de tandheelkunde van Marquette „in bevoorrechte omstandigheden" verkeerden. Om zijn verdiensten voor dien tak van wetenschap te erkennen, koos men dr. Henry L. Banzhaf tot voorzitter van de „American Dental Association."

Bekendmaking.

De ondergeteekende maakt hierbij bekend, dat hij op den 28sten Januari naar Panama vertrokken is en einde Februari zijne werkzaamheden alhier zal hervatten.

De praktizijn
J. L. C. Monsanto.

2—3